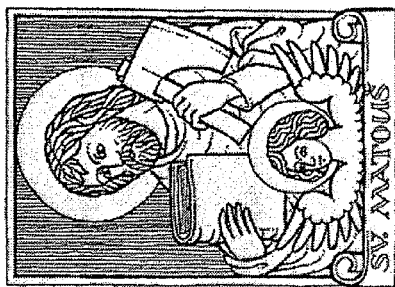

MATOUŠ

ČÍSLO 44

*Prázdniny a dovolená
2007*

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného

Milí přátelé,

toto číslo našeho „Matouše“ by vám chtělo nabídnout pár myšlenek k prožívání doby prázdnin, dovolené.

Byly doby, kdy mnoho lidí dovolenou neuznávalo: já mám pořád tolik práce, že si nějaké lenošení a povalování nemohu dovolit.

Myslím, že vy, dnešní generace, už užitek dovolené chápete. Kdo neumí odpočívat, ten nedokáže ani pěkně pracovat. Honí sebe i ty kolem sebe, je mrzoutský, neradostný.

Přeji vám všem pěknou dovolenou, pěkný odpočinek. Pár myšlenek z Matouše by vám mělo dopomoci k dobré pohodě.

Váš farář
P. Pavel Svoboda

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství na našem území:

Fryšava: neděle - mše sv. .... 8:45 hod.
středa - mše pro mládež ..... 18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory ..... 18:00 hod.
(První pátek v měsíci je mše svatá, ostatní
pátky probíhají ve stejný čas nešpory.)
vyučování náboženství - středa ..... 12:15 hod.

Sněžné: neděle - mše sv. .... 10:30 hod.
vyučování náboženství: čtvrtek ..... 16:45 hod.

Krásné: léto - sobota ..... 17:00 hod.
zima - sobota ..... 16:00 hod.

Pár slov pro školáky:

PÁN JEŽÍŠ ZKOUŠÍ APOŠTOLY A NÁS

Ke konci školního roku vrcholí čas zkoušek. Kdekdto se vás, školní chaso, na potkání ptá: „Tak co, jaké bude vysvědčení?“

Pán Ježíš také zkoušel apoštoly. Už jim toho řekl dost o Otci, o sobě, už dost dlouho učil lidi. Teď je tedy zkouší, jak to vše pochopili, co si zapamatovali. První otázka zní:

„Za koho mne lidé považují?“

Odpovídá Petr. Říká, že lidé jsou v názorech nejednotní, nevědí si ještě rady.

A Pán Ježíš dává druhou otázku, přímo na tělo: „A za koho mne máte vy?“ – Petr to neměl lehké, aby trefil správnou odpověď. Tenkrát ještě nebyly učebnice náboženství, aby mohl nakouknout a přečíst si to.

Ale Petr odpověděl dobře sám, na jedničku: „Ty jsi Kristus, syn Boha živého!“

Vy jste se, děti, letos ve vyučování náboženství také ledacos nového o Pánu Ježíši naučily. A jestli jste se ho naučily i mít rády, bude to u Pána jednička s hvězdičkou.

A jak my, velké děti Boží? Jakou odpověď dáváme na otázku, kdo je nám Kristus, svým každodenním životem?

Odpověď většiny by asi zněla: „Ale ano, jde to. V Pána Ježíše věřím, mám ho rád a podle naší víry se snažím žít. – No tedy – až na nějaké ty maličkosti, co se semtam vyskytnou.“

Ba právě, tyhle maličkosti. Kdyby si lidé, dejme tomu manželé, dali čas a po každé hádce se zeptali, proč se vlastně pohádali, ve většině případů by zjistili, že to vzniklo kvůli nějaké maličkosti. Tatínek nenašel ve svém nářadí právě ten šroubovák, který teď potřebuje a bouří na celý dům: „Kdo ho zas měl, kde jste ho kdo nechali ležet!“ – Maminka se ho snaží uklidnit: „Ty se rozčiluješ kvůli maličkostem. Dělaš hned z komára velblouda. Až děti vyrostou, budou pořádnější!“

Ja, málokdy se hádáme kvůli velkým věcem, většinou jde o maličkosti. Jenže my si tohle málokdy uvědomíme.

Potkal kněz svého farmáka: „Jak se ti daří?“ – „No, je to tak mezi chvalitebnou a dobrou. Pořád tolik práce!“ – „A co děláš?“ – „Vlastně nic velikého. Když si to při večerní modlitbě srovnám v hlavě, co jsem celý den dělal, vidím to: Byly to od rána do večera samé maličkosti. A co vyvolává mé věčné hádky s manželkou, to jsou také vlastně maličkosti.“

V kterémsi Bernanosově románu je rozhovor mladé dívky, uchazečky o vstup do kláštera, s představenou. Když dívka vypověděla svou touhu, ve službě Kristu přemáhat hory, přinášet ty největší oběti, povzdychla si představená: „Ja, my dokážeme nadseně vystoupit na nejvyšší hory – ale pak slezeme dolů a zakopneme o kamínek. To nejobtížnější v životě není dělat velké činy, to nejobtížnější je zvládnout kupu denních maličkostí.“

My si tuhle záludnost každodenních maličkostí většinou neuvědomujeme. Rádi žertem říkáme: „V maličkostech – v těch já jsem velkorysý!“ Kéž bychom byli velkorysí v maličkostech. To bychom je pak uměli brát jako svou bohoslužbu všedního dne. Jenže lehčí je plánovat velké činy, vznášet se ve vznešených citech, než denně znovu se šmudlit s každodenním drobným uklízením, vařením, pipláním, dělat tisíc maličkostí, které ale přesto musí být udělány.

Až jednou přijde konec školního roku celého našeho života, většina jedniček s hvězdičkou bude asi právě za trpělivé konání tisíce drobných prací denně, za trpělivé snášení tisíce drobných nepřijemností každodenně.

PROROK PRO NAŠÍ DOBU

Tak nadepsal Carlos G. Valles knihu o indickém jesuitovi A. de Mello. Stojí za to popřemýšlet nad myšlenkami tohoto duchovního vůdce, exercitátora.

xxxxxxxxxxxx

Není dobře, když dostaneme chuť změnit ostatní. Chceme změnit druhého. Pro jeho vlastní dobro samozřejmě! Byl by tak šťastný a dokonale, kdyby udělal to či ono! Teď jen druhým překáží, kazí si vlastní práci, nedokáže zapojit vlastní kladné vlastnosti. A to vše pro chybičky, které na něm kdekdo vidí, jen on sám si jich dosud nevšiml. Musím mu to říci, napomenout ho, ať se postaví svým chybám a jednou provždy je napraví. A pokud se mi to nepovede, tak se alespoň budu modlit k Bohu. On je tak dobrý a milosrdný a snad jej změni pro jeho vlastní dobro i pro dobro nás všech.

Prosím, nezádejte to po Bohu. Taková modlitba jen zřetelně potvrzuje, že se nedokážete smířit se svým bratrem. Klidně se za něj modli a chval za něj Boha a vzdávej za něj díky. Nezádej však, aby Bůh někoho změnil podle obrazu, jež sis pro něj vymaloval. Nepřisluší ti soudit, odsuzovat, prikazovat změnu. Nech svého bratra na pokoji, nejen pokud se týká jeho činů, ale i myšlení. Přijmi jej a miluj takového, jaký je. Pokud touha změnit ostatní, stejně jako touha změnit sebe, pochází z nesašeniivosti, je od základu pokřivená. Není-li nesašeniivost přítomna, změna je zdravá a prospěšná. Obvykle se však najde špetka nesašeniivosti v každé touze po změně a to ji činí nebezpečnou. Toho je třeba se vyvarovat.

Dokážete si představit, jak šťastná by byla naše společnost, naše rodiny, naše společnost, kdyby se každý z jejich členů přestal snažit změnit ostatní? Byl by to ráj na zemi. Ale je smutnou skutečností, že si neustále v nitru stěžujeme, a přehnaně často dokonce i na veřejnosti, na chování druhých a tato nesašeniivost ničí soulad ve skupině.

xxxxxxxxxxxx

Zdá se, že každý bezvadně ví, co by měl ten druhý dělat. A každý požaduje, aby se uplatňoval jeho názor. Nastal čas protřít si zrak a učinit

ze smíření, nikoliv z kritiky, základ našeho chování k ostatním. Nejlepším a jediným způsobem, jak mohu vstoupit do Krista a dokonat svou spásu v něm a skrze něj, je přijmout jej jako dar Boží, vidět jej ve všech lidech a všech věcech a nechat vděčně v sobě působit jeho sílu a milost. Když Bůh stvořil svět, „viděl, že je to dobré“. Pozdější přítomnost jeho Lidu, Syna a Církve činí svět o to krásnější a úctyhodnější.

Musíme znovu vidět svět v úplnosti. Vidět nejen Kříž, ale také Vzkříšení. Jsme údy Vzkříšeného Krista a měli bychom se radovat s naší Hlavou. Pohlížet na svět Božíma očima znamená přijmout jej. To je první krok k duchovní spáse a psychickému zdraví. Radostně obejmout veškeré jsoucno a mít co největší užitek z věcí takových, jaké jsou a života takového, jaký je.

Učit se na všech vidět to dobré, počínaje sebou samým.

Humor plný moudrosti: Jakmile přijmu skutečnost, že jsem osel, už mne nepřekvapí, ani mne nebudou rmoutit chyby a hlouposti, jichž se stále dopouštím.

Tohle je jediný způsob, jak se v duši usmířit sám se sebou i s ostatními. Naprosté přijetí sama sebe i ostatních skončuje s napětím a zaseje pokoj.

xxxxxxxxxxxx

Není důležité cítit se být přijímán a milován ostatními. Já sám je musím přijímat a milovat. Očekávat od ostatních, že mě budou milovat, mě činí na nich závislým, což ohrožuje mou citovou sebejistotu. Naopak má láska k nim je zcela v mých rukou, a tak jsem stále svobodný a nezávislý.

Miluj a akceptuj ostatní a nebuď závislý na tom, jak se k tobě druzí chovají.

xxxxxxxxxxxx

Štěstí nespočívá v ukolení touhy. Touhy se nezbavíme, když ji uspokojíme. Naopak v nás ihned vzklíčí nová touha zopakovat si příjemný zážitek.

xxxxxxxxxxx

Tento kruh můžeme rozbit, jestliže se nám podaří přestat lpět na věcech. Je třeba se naučit svobodně se těšit z věcí: je fajn, když něco mám, a je fajn, když nemám... Jediný způsob, jak se ze všeho těšit, je na ničem nelpět.

Tony vymyslel pořekadlo: „Mít všeho dost, v tom je ctnost.“ „Mít všeho dost“ znamená umět se spokojit s tím, co přichází, nic neodmítat a po ničem nedychtit. Dokázat nalézt uspokojení ve skutečnosti, ať už v bídě nebo dostatku. Pavel o tom sám píše Filipským: „Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost.“

Brát věci jak přicházejí, připodobnit se ptáčkům na nebi, lučním květinám. Přijímat, co přichází, a rozloučit se s tím, co odchází.

xxxxxxxxxxx

Rozčiluje tě nějaká situace, vadí ti nějaká osoba, jsi nazlobený sám na sebe? Vyjmi disketu s programem a potíže rázem zmizí.

Nikdo tě nevyvádí z míry, z míry se vyvádíš sám. Lidé si stěžovali: „Ten a ten mě rozčiluje, otravuje mě, vyvádí mě z míry.“ Ale Tony nikdy podobné stížnosti nepřijímal. „A od kdy jsi mu dovolil, aby tě rozčiloval, otravoval, vyváděl z míry? To ty jsi mu dal klíče od své svobody!“

Když se cítím ztracen a nevím, co mám dělat, vypnu mozek a modlím se k Panně Marii.

Šťastné zážitky přináší radost do života; nešťastné mu dávají hloubku a pevnost. To samozřejmě neznamená, že bychom měli utrpení vyhledávat nebo způsobovat bolest. Samotný život přináší sám o sobě dost utrpení, než abychom ještě k němu na vlastní vůči přidávali další.

xxxxxxxxxxx

V křesťanské tradici pohlíželi svatí vždy na sebe jako na hříšníky. To nebyla přehnaná pokora a už vůbec ne neupřímné pokrytectví, nýbrž upřímné poznání toho, co si nesli v nitru a na co teprve milost vrhla světlo s větší intenzitou.

„Nesudte,“ přikázal Ježíš naprosto jasně a nikdo ho neposlechl. Dávná zásada „odsuzovat hřích, nikoliv hříšníka“ má i dnes svou platnost a zní stále stejně naléhavě.

Jedním z jeho oblíbených témat byla „bezpodmínečná láska Boží“. Bůh mě miluje. Tečka. Žádné: když se budu dobře chovat, Bůh mě bude milovat, nýbrž on mě miluje takového, jaký jsem, věčného hříšníka a svou lásku nikdy nepodmiňuje mým chováním. Tím se odlišuje od lásky lidské, která vždy závisí na nějaké vyslovené nebo nevyslovené podmínce.

Problém existence lidské bolesti a morálního zla ve světě. Jestliže Bůh miluje člověka a může všechno, podle teologů dokonce i zavést řád a mír do světa, a přitom plně zachovat lidskou svobodu, proč to neudělá?

Boha mohu milovat, ale nemohu si jej myslet. Mohu jej pochopit láskou, ale nikdy myšlením.

Nelze proniknout oblakem nevěděni, jenž se rozkládá mezi Bohem a člověkem.

Jeden orientální příběh vypráví, jak se mořská rybka vydá hledat moře, ale nikde je nemůže najít, všude je samá voda!

Světská škola se snaží věci vysvětlit a vytvořit znalosti. Duchovní škola učí rozjímat o věcech tak, že vzbuzují údiv.

Z knihy: Carlos G. Vallés SJ:

De Mello, prorok pro naši dobu.

Vydalo nakladatelství Cesta 2002.

LÁSKA ZA ČASŮ SINGLES

V Pátku – příloze Lidových novin, píchal do očí velký název: Singles. Jakési nové slovo. Co to je? Autor vysvětluje:

Stále více mladých Čechů pěstuje tzv. **polovztahy**. I když jsou oficiálně sami, většinou mají někoho „po ruce“. Jenže s ním nedokáží navázat hlubší cit. Proč se dnes z hledání partnera stává takový problém?

Když se sedmadvacetiletý manažer v softwarové firmě, Miloslav, nedávno rozloučil s měsíční známostí, pokrčil nejdřív rameny. Nestalo se to poprvé, ale pak se ponořil do malého sebezpytování a trochu ho zamrazilo. „Je mi jasný, že ještě pár let a bude ze mne singl-chronik. Cítím, že citové kriplozními“ říká si.

Poslední vážný vztah zažil před pěti lety a od té doby nepotkal ženu, s níž by si dokázal představit svůj život i za dvacet let. A tak jsou podle sociologů pro dnešní dobu nejistoty a nestálosti příznačné. Hledá ženu, se kterou by mohl založit rodinu. Teď má milenkku, která vypadá skvěle, ale nechce mu dát děti, nevidí s ní žádnou budoucnost. Uvědomuje si, že čím déle bude sám, tím těžší pro něj bude navázat skutečný vztah, jeho zvyky „osamělého běžce“ prostě převáží nad schopností a zájmem dělat kompromis.

Singles jsou většinou lidé, kteří se zmitají mezi touhou po svobodě a potřebou zázemí a jistoty, kterou přináší vztah. „Vedou dvojí život. Oscilují mezi nadšením a smutkem, pocitem samoty a radosti z nezávislosti“, píše francouzský sociolog J.C.Kaufmann. A navíc: „dobrá partička“ dnes neznamená ženu s věnem či muže s nadějně rozjetou kariérou.

Když je člověk dlouho sám, nastává prohlubování všech mindráků, které má. Každý má nějaké. Ale dokonalý partner se hledá jako dýmánek v hlušině, a tak lidé pěstují „náhražkové“ vztahy.

Sociolog z Masarykovy univerzity v Brně, Marcel Tomášek, ve svém výzkumu „*Singles a jejich vztahy*“ z roku 2006 říká, že singles žijí „sami, ale neúplně“. Každý člověk oplývá určitým citovým kapitálem, který potřebuje vydávat. Proto náročnější mladí lidé, kteří ne a ne zakopnout o svou spřízněnou duši, navazují meziúzemí alespoň vztahy mezi ženatými, vdánými, živí vztahy na dálku nebo mají pár sexuálních kamarádů „do nepohody“. Tomášek mluví například o „víkendovém manželství“.

Jiný sociolog, Zygmunt Bauman pro naši společnost často používá označení „tekutá“. To proto, že se vyznačuje nejistotou, chaosem, neustálou změnou pravidel, úzkostí, rozpolceností. Stojíme na pohyblivých píscích a tomu odpovídají i vztahy.

Láska se nedá najít jen tak na ulici. „Musí se denodenně obnovovat a budovat. Berete a musíte dávat. Je to obrovský úkol. Protože v lásce jsou dvě autonomní bytosti. Druhého nelze vlastnit.“

Zkráceno a upraveno

Pátek – příloha Lidových novin
23.3.2007

JE MOŽNO PŘIKAZOVAT LÁSKU?

Nepřeslechněte, jak nás Pán Ježíš oslovuje:

„Přátelé“, říká nám Pán Ježíš. On chce být našim přítelem – má nás rád.

I my máme být mezi sebou přáteli, máme se mít rádi.

Pán Ježíš nám prikazuje, že máme druhé milovat. Ale může se láska naporučit? Copak neplatí, že srdce si poručit nedá? Jestli je nám někdo sympatický nebo protivný, to je věc citu, ne vůle. O co tedy Pánu Ježíši jde?

Abychom to pochopili, uvažme, co dělá láska s člověkem. Známe to. Láska mění všechno jednání, smýšlení: ve všem vyhledáváš dobro těch, které sis zamiloval.

A tohle, vyhledávat, jak druhému udělat radost, tenhle způsob jednání milujícího člověka, to se naučit dá.

To se dá nacvičit, aby se to stalo trvalou vynikající vlastností: LASKAVOST.

A to chce po nás Pán Ježíš: Abychom byli laskavými lidmi.

Laskavost člověka se projevuje v bezpočtu podob. Popsat se nedá, ale všichni hned víte, o co běží, co se tím míní, když se o někom řekne, že to je člověk laskavý.

Prožívat lásku jako člověk laskavý, to je prožitek nepopsatelný, patří k nehlubším a nejkrásnějším prožitkům člověka vůbec. Proč? Protože je to setkání se zdrojem lásky, s Bohem.

Lidé často lásku rozdělují do různých kategorií, mluví o lásce nižší a vyšší. Ale nevěte tomu: dva druhy lásky na světě nejsou. Je jen jedna, ta Boží. Buď něco láska je, a pak je to ta Boží, anebo to není vůbec žádná láska. Proto mohl říct svatý Jan: „Kdo miluje, ten poznal Boha. Kdo nikoho nemiluje, ten Boha nezná.“

Boží láska, to není náplast tam, kde láska lidská chybí. Boží láska, to je sám život, žitý po lidsku.

Jen člověk laskavý žije jako člověk. Kdo není laskavý, ten nevítá to hlavně o sobě a o Bohu.

Takhle tedy může být láska přikázáním. Je to příkaz, prožít svůj život po lidsku, naučit se žít jako laskavý člověk.

A to dá práci. Ale stojí to za to.

Pojďme se chutě přihlásit mezi učedníky boží laskavosti.

STAROSTI STARÉHO FARÁŘE

Přece jen jsou tahle životní výročí k něčemu dobrá. Starý duchovní otec má při svých pětadesátinách příležitost, povědět svým duchovním dětem, co mu dělá radost a co starost.

Třeba zrovna dnes, na slavnost Svaté Boží Trojice. Tenhle tajuplný svátek Tří v jednom nám dává maličko tušit velikost tajemství jsoucna Božího. Jeden Bůh ve třech osobách. Proč to? Plně to člověk pochopí až tam, Doma. Teď slyšíme aspoň napověda: být sám, osamělý, opuštěný, to je zlé. Ani ty, člověčku Boží, nechťj být sám. Važ si své rodiny, příbuzných, přátel, sousedů! Že jsou přecasto protivní, nemožní, někdy i nesnesitelní? Ano, to jsou, ale Bůh nám dává v Bibli návod, jak to překonat: „Slunce nezapadej nad hněvem našim.“ Ráno se začíná vždy u čistého stolu. Zbytky po včerejší večeři jsou sklizeny.

Jsem šťastný, že tu nedoživám svůj kněžský život sám. Že jsme tu dva kněží. Já už tomu mladému moc nepomohu, ale na pomáhání má přece vás všechny!

Jako Pán Ježíš měl své apoštoly, tak má dnešní kněz své farníky, vás.

A tak vás prosím: važte si toho, že tu máme kněze. Pomáhejte mu. Jak? Trojím způsobem. Tím, že se za něj modlíte. Věřím, že to děláte. Pomáhejte mu ve všem, co je třeba pro farnost dělat, v práci. Vím, že i to děláte. A pomáhejte mu při slavení nedělní liturgie zde v kostele. A to se mi zdá, že mu v tom můžeme pomáhat víc.

Jak přicházíte do kostela, nakukují ze své zповědní kukaně, kdo si berete a neberete kancionál. Jistě jej mnozí máte ve své kabelece nebo v kapse. Ale i tak je zřejmé, že mnozí v kostele sedí jen tak, bez knížky. Jen tak, jen pasivně sedí, nezpívají, neodpovídají knězi. Váš zpěv, vaše odpovědi jsou málo hlasité. Pan farář si často musí odpovídat, musí zpívat zpěv lidu. A to není dobré. To není povzbuzující pro ty kolemdjoudci, kteří náhodně, jako rekreanti, vstoupí do kostela.

A tak vás prosím: Naše křesťanská bohoslužba je společné dílo všech přítomných, ne jen kněze samotného. Zpívejte radostně spolu s ním. modlete se spolu. Pomáhejte mu i kázat. – Jak kázat? Na to tu máme farní věstník, Matouše. Kněz svým kázáním dosáhne jen na vás, co sem přijdete. Vy můžete slovo Boží poponášet dál. Berte si víc výtisků a strkejte je kolem sebe těm, co do kostela ještě netrefili. To je vaše pomoc svému knězi, to je váš apoštolát.

Na závěr Trojiční slavnosti se pojdme všichni spojit do krásného vyznání víry. Dnes ať je to Věřím v Boha to kratší, pro děti, kterému se říká apoštolské – je v kancionálu na straně jedenáct.

Ať je tedy naše dnešní vyznání víry v Boha v Trojici jásavé, ať nikdo v kostele nezůstává, jako by byl němý němec.

Věřím v Boha.

Ladislav Simajchl

DESATERO KLIDNÉ MYSLI

Povězme si napřed, co ctnost klidné mysli vlastně je, že se s ní tak málokdy setkáváme.

Kdo ji nemá, je stále neklidný, netrpělivý. Vinou té netrpělivosti nic pořádně nedodělá do konce, má pocit, že má ve všem zpoždění a vinou této netrpělivosti a rozčilenosti mu teprve nic nejde od ruky.

Klidás ví, že je stále v rukou Božích a že Bůh po něm nikdy nežádá víc než stačí. Proto se nebojí. Proto je veselý.

Ale nechme mluvit moudrého starého papeže Jana XXIII., jak se v mládí učil a naučil získat tuto ctnost. Stanoví si toto:

1. Dnes se budu pokoušet řešit jen problémy dnešního dne. Nebudu se trápit s problémy celého života. Dnešek na dnes postačí.
2. Dnes budu věnovat velkou péči svému vystupování – aby bylo důstojné. Ostatní lidi dnes kritizovat nebudu. Nebudu se dnes pokoušet napravovat druhé – jen sám sebe.
3. Dnes budu dbát, abych tento den prožil radostně, vesele, šťastně. Ne jen já – i druzí kolem mne. Proto jim k tomu budu pomáhat.
4. Dnes se budu snažit přizpůsobit okolnostem a nebudu vyžadovat, aby se okolnosti přizpůsobily mně.
5. Dnes si najdu deset minut pro dobrou duchovní četbu. Čas pro tělesný pokrm najdu vždycky a dobrá četba je stejně nezbytný pokrm pro duši.
6. Dnes udělám nějaký pěkný skutek – ale s nikým o tom nebudu mluvit.
7. Dnes udělám něco, do čeho nemám nejmenší chuti. Potkám-li někoho, kdo je mi protivný, nedám to ani v nejmenším na sobě znát.
8. Dnes si ráno stanovím program pro dnešní den. Možná, že pak nebudu moci plánovaný program dodržet – ale to nevadí. Přesto si jej ráno udělám. Budu se chránit před dvěma extrémny: před uchvátaností a před nerozhodností.
9. Dnes budu pevně věřit – i kdyby okolnosti ukazovaly spíš opačně – že láskyplná Boží prozřetelnost o mne pečuje tak, jako bych byl jediný člověk na světě.
10. Dnes se nebudu ničeho bát. Budu se těšit na všechno pěkné. Budu ze srdce vděčný Bohu i lidem kolem sebe za vše dobré. Neboť vše je Dar.

.....
Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu
Vydává farnost Fryšava.